

על העלבון שספגה הטלוויזיה, בכך שלא זכתה אפילו בפרס שנתי אחד של רשות השידור, הגיבו אנשי החדשות בניקמנות ילדותית כימט, בהקרינם סרט מטקס הענקת הפרסים. בו נראו רק אנשי סמי וסוסו מקבלים את הפרס המיוחד של מנכ"ל רשות השידור שמואל אלמוג, ולא אנשי הרדיו שזכו את כל יתר הפרסים.

היה זה אותו אלמוג, שרצה בעבר לבטל את תוכנית סמי וסוסו בטענה של חוסר עניין ציבורי, שהעניק לה עכשיו את

מפיקה סופר ובמאי סאלח מוסלמי, נוצריה ויהודיות —

כיכבה דארינו ובעלה צוות מתואם להפליא —

הפרס האישי שלו. והנה זה פלא: הדבר היחיד שלא הובלט בשמחה הזו, היה הדבר היחיד הראוי לציון מבחינה מהורית: תוכנית סמי וסוסו היא תוכנית ערבית — היא מופקת על ידי צוות ערבי ויהודי ובתאום מפלא. סמי הוא ג'ורג' איברהים חבש, שאר בשרו של ראש האירגון החבלני הפיצוני ביותר ג'ורג' חבש. את סוסו מפעילה לביבה דארינו שהיא מוסלמית בהכרח מלאה, למרות היותה עובדה שאמא היתה יהודיה.

הבמאי אנטואן סאלה הוא נוצרי מנצרת, בוגר הסורבון בפאריז. כותבת הרטוריקה בינה אופק, רעייתו של סופר

ברגע שהודיעו ברדיו על הקרנתו בי.בי.טי. של הסרט המיוחד המתאר את שיטת הרגול הסובייטי במערב, ואשר צולם במצלמה ניסתרת ונמסר לשידור על ידי המודיעין הבריטי, שיגר עורך השבוע — יומן אירועים **יעקב אחי מאיר**, שדר דחוף ללונדון. בו ביקש נימצות עותק של הסרט המכונה בשם מרגלים בפעולה. להקרנה בטלוויזיה ישראלית. • אותו **יעקב אחי מאיר**, שראינו לפני זמן מה את ראש-הממשלה גולדה **מאיר**, ליומן השבוע ששודר לקראת ראש השנה, לא ידע עד כמה תגרום הפעלתו של מאיר בטלוויזיה להתרגשות בבניין ובקרב ראשי רשות-השידור. עובדים שנודמו למקום כשעות אחרי-צהריים המוקדמות נדהמו לראות את דובר רשות השידור, **צבי גיל**, עור מד ומנצח בהתלהבות רבה מאוד על שטיפת הרצפות בכניסה. כאשר ביקשה הגברת הראשונה של ממשלת-ישראל כוס סודה והוסיפה בבדיחות הדעת: "בלי ג'ין בבקשה". יצאו מיד שליחים העירה לחפש בקבוק סודה. עוד לפני כן היו התלבטויות ביחס לתפאורה. מרוב התירגשות העמידו ברקע חלק מהתפאורה של מדף (תוכנית רצינית) אבל בצורה הפוכה. למרבית ההפתעה ונטבר, שזה

היה הרבה יותר מתאים מאשר הצורה הרגילה של אותה התפאורה. בסוף ההקדמה נשאלה גולדה מאיר בחיל וברעדה: "איך מצא חן בעיניך הראיון?" תשר בתה היתה קצרה וקולעת: "אני סובייקטיבי". • יחס סובייקטיבי גילו חבריו החדשים של שדרן הרדיו הפופולארי **מונשה רו**, שהושאל לטלוויזיה ככתב במיבחן באזור תל-אביב. הכוונה היא לחבריו בטלוויזיה, שהחליטו לצנן את רו משיכרותו ביחס למכתבי מעריצות בנות-העשרה. נפל לידיהם כשלה רב מכ"ת של מעריצה קטנה ממתגן. בו היא מבקשת את תמונתו. בתשובה שלחו אליה את תמונתו של ג'ורג' **שרדור**, מי שהיה שר-החוץ הגרמני, בתוספת הערה, כי מבוקשים ממנה פרטים אישיים נוספים. הנערה והמאוכזבת לא האמינה לראיה עיניה ובמכתב חזר אל רו, גיל-הנה לו גם את רו לבה: "אני בטוחה שאתה צעיר יותר". כתבה, "אני חטובת גו ושופה". הוסיפה: הוויכוח כרגע הוא אם המכתב הנ"ל הינו מכתב אמת או עיבוד של אותם החברים. שכבר שלחו לו כמה וכמה מכתבי מעריצות מפרי קרייני הרדיו. במקומו של **דניאל פאר**, עטם. • מי שזכה השבוע במיכרו ראש העיבור לעבודה מלאה בטלוויזיה, הוא

דן **כנר**. על התמיהה: מדוע לא מופיע כנר קריין חדשות בטלוויזיה, הושמעו כבר סיבות שונות ומשונות ביותר. שתיים מהן ממש מצחיקות: האחת — שחזותו צעירה מדי, השניה — שהתדמית שלו כמגיש רצף וכמנחה תוכנית נוער אי-נה הולמת את הרצינות של מבט לחד-שנות. פרצוף חדש יופיע בקרוב על המסך הקטן: **ורדי בני-יעקב**, איש רדיו ותיק מאוד ובין הראשונים שנשלחו על ידי רשות השידור להשתלם בטלי-וויזיה בחו"ל. עד כה לא השתלב ורדי בטלוויזיה, והוא מכהן כיום כעורך העמודים הפנימיים של מעריב. אולם בנובמבר תיכנס לתפקיד תוכנית חדשות החדשה לנוער במקום התוכנית של שרי רו, בכותרת ובטלוויזיה, שתיקרא בשם גלים קצרים. תוכנית זו שתימשך עשר דקות רצופות ואשר תשודר בכל יום ה' בשעה חמש וחמישים אחר הצהריים, תיערך ותוגש על ידי ורדי בני-יעקב. • פרצוף חדש אחר יופיע בתוכנית לפענוטות משחקים במקומו של **ישראל גוריון**, והוא **עזריאל אשרוב**, בעל הפנים ה"פוטוגניות" והקול הנועים, המופיע כרגע בהפקה של גודול במזל דגים, ומי שהיה הזמר העיוור בהצגת חתונת הדמים מאת לורקה, שהועלתה בתיאטרון החיפאי.

בתוכניתו החדשה המופקת על ידי מיקה רביד, עמל למדה עברית שוטפת בקורס של 20 שעורים.

אהוהה, הצעירה ממנה לימים, היתה ראשונה בכיתה. עמל היתה השניה. אחרי תה משתבצת בתוכנית הילדים החדשה כבעלת הקול של הילד היהודי תמיר. שלושה ילדים משתתפים בתוכנית: שני ערבים ויהודי אחד — שלושתם נבובות, עמל, בתחפושת של דודה זקנה מציעה מבעד לחלון במשחקי הילדים בשכונה זמננה בהערותיה את התוכנית כולה. לפי המצופה, תהיה מרלין עבור הילדים ברחוב הערבי והיהודי גם יחד סמי ממין נקבה, אורחות דודה טובה שכדאי להאזין לה.

קריינית מרלין בג'אלי סמי ממין נקבה

תדרוך

● **פרט השבוע** (יום ד' 6/10, 20.35) — עיר ללא חוק — מערבון ביי גוני על שריף היוצא להושיע את אחיו, שנחטף על ידי פושעים לעיר פרועה והסרת חוק. ראנדולף סקוט.

● **אמנות** (יום ה' 7/10, 20.20) — נפתלי בום ואברהם אופק — שני ציירים שעלו ארצה במסגרת עליית הנוער והתחנכו בקיבוצים. בתוכנית ייערך נסיון לראות כיצד השפיעו חוויות העלייה על דרכם האמנותית. בימיו ותסריט — בלה ברעם.

● **פרט קולנועי** (יום ו' 8/10, 21.30) — המכשפה עם מארינה ולאדי ומוריס רונה. נערה מוודה החשודה על ידי בני הכפר כמכשפה, ומנודה מחברתם, מת-אהבת בהגדת זר המבקר במקום.

● **הניסוי הנועז** (יום א' 10/10, 19.30) — סרט מדע דמיוני באנגלית. בי מעבדה לאנגריה אסומית משתחרר כוח שאין להשתלט עליו...

● **שיורי תנ"ך** (יום א' 10/10, 21.30) — בהשתתפות תיקי דיין, צוות חווי נח"ל, הפרברים, שולה חן, מוטי פלישר, דני ליטאני, להקת פיקוד מרכז, דוד אלתר ורבקה זוהר. במאי — שמר-אל אימברמן. הפקה — רול.

● **אהבה וג'י** (יום א' 10/10, 22.30) — געזון שמר ומל קלר ותזמורתו, בעי-בוד טלוויזיוני של ההצגה בשם זה, שהועלתה לפני שנתיים בבימויו של אה-נון תמיר. ביים לטלוויזיה — פול סליני-ג'ר. מפיקה — נעמי קפלנסקי.

● **היורי בת ההרים** (יום ב' 11/10, 16.30) — עיבוד מיוחד לטלוויזיה של הכיפור הנודע על היידי, היתומה המנצרת, המוצאת את אושרה בהרי האלפים. משתתפים: ג'ניפר אדוארדס בת ג'י-סו בתפקיד היידי, מקסימיליאן של, ג'ין סיי-מונט, סיר מייקל רדגרייב ופיטר ואן אייק.

לו מתרחש בצורה אידיאלית ביותר על פלנטה אחרת. זוהי תוכנית אינפנטילית, אבל במובן החיובי של המילה. עובדה: סמי וסוסו שייכים כבר לפולקלור הישראלי. מה שלא הצליחה לעשות אף תוכנית טלוויזיה אחרת.

עובדים

מרלין —

תגלית חדשה

תגלית חדשה של המחלקה הערבית בי טלוויזיה הישראלית, תוצג על המסך הקטן בסדרת תוכניות חדשה לילדים המיועדת לגילאי שש עד תשע. זוהי מרלין בג'אלי, שחקנית ממזרח ירושלים הנושאת את השם הבימתי עמל מהאר. הצעירה היפה והשוממה המכהנת בשעות היום כמזכיר-הא. ב.מ.ק.א. מופיעה בערבים כשחקנית חובבת בחוגים דראמטיים שונים.

לפני מלחמת 67 שיחקה לצידו של ג'ורג' איברהים (סמי מסמי וסוסו) במחזה דתי בכנסיית סנט ג'ורג', השניים נפגשו שנית אחרי המלחמה בבית השידור הישראלי בהופעה משותפת בתסכית רדיו. בהודמנות היתה לה הופעה אפיונית בי-סידרה הטלוויזיונית עדל וסמירה. או התי-ליט הבמאי ויקטור קמר לשבץ אותה

הילדים הנודע אוריאל אופק, ואסתר סופר המפיקה האחרית לתוכנית הילדים והנוער, הן השותפות היהודיות של התוכנית. היתה זו אסתר סופר, ילידת ירושלים ובעלת הקול המפורסם מתוכניות קול ישראל לאם ולילד, "שלום ילדים. כאן אסתר סופר", שהמציאה את התוכנית החלומית הזו.

מוחקים את נאפוליון מההיסי-טוריה. מה היה קורה אילו באחת מערי אירופה היו יושבים פרופטורים, היסטוריונים ומחנכים דגולים ומנסים לשחזר את ההיסטוריה האירופית מחדש? נאפוליון הוא אחד המועמדים שלהם להשמטה טר-טאלית מספרי הלימוד. הסיבה: ספרי ההיסטוריה כפי שהם מודפסים היום, מני-ציחים רגשות לאומניים ואיבה שורשית בין עמי אירופה השונים וזאת בניגוד למגמות האיחוד באירופה.

תוכנית סמי וסוסו נוקטת שיטה דומה. היא מוחקת את המציאות ואת הקוני-פליקט הערבי-יהודי לחלוטין. כל סיטור-אציה אקטואלית רגישה היא בבחינת טאבו. אצל סמי וסוסו אין שטחים כבדי-שים, אין חיפושים, מעצרים מינהליים ופי-צוץ בתים. אין עלבונות ותיסכולים. נוסף לכל זה, כל מה שמתרחש בתוכנית כאי-

טלביזיון

איך להנאים

את שאגאל על הצופים?

בריפרון מרחוק ואחר כך התרוכזה בי-תמונה אחת: כנר על הגג. מכאן ואילך רצה עין המצלמה מתמו-נה לתמונה במהירות מסחררת, שום מבקר בתערוכה לא היה מצליח לעבור את אולם התצוגה במהירות כזו. ההסי-ברים היו מועטים. אבל מה שנאמר לא-הרם ולא כלום להבנת האמן ואמונתו. היה זה כישלון אופייני של במאי בעל-יומרות שלא ידע בדיק מה הוא רוצה להציג. ניתן לומר שהוא הציג את שאגאל בצורה המשעממת ביותר שאפשר היה להציג אותו כדי שאיש מהצופים לא ירצה לדעת עליו יותר.

מה שמפליא בתחנת החובבים היש-ראלית הוא, שמנהליה מתקשים אפילו בדברים פשוטים, כמו בחירת חומר קנוי מתאים ובעל רמה מחו"ל, וזאת לאחר שכבר ראו את סדרותיו של סיר קנת קלרק.

החמצה טלוויזיונית היתה תוכנית האמנות הצרפתית, שהוקדשה לצייר מארק שאגאל (יום ה' 30/9). החמצה של הטלוויזיה הישראלית היתה בעצם בחירת התוכנית. אחרי תוכניותיו ה-מצוינות של סיר קנת קלרק, דמתה התוכנית הצרפתית לאזוב בקיר. קנת קלרק מנגוס, מהסס, מתגורר בראש, קנט-ביר כמו מורה ומספר סיפורים פינקי-טיים מחייו של האמן. התופעה היא כזו-לה ספונטאנית. מצלמה אחת וצלם אחד בעל רגישות אנושית, משלימים את ה-מלאכה. זהו כנראה מוקד הבעיה בי-תוכנית אמנות: לא המה אלא האיד.

בתוכנית הצרפתית על שאגאל, נדמה היה שמישהו החליט להראות לצופים מהו סרט גרוע. הפתיחה היתה ידועה ומוכרת. מוכרת מדי. המצלמה עברה מנוף כללי אל כנר מרחוק, התקרבה לאחד הבניינים, נכסה פנימה, הציגה